

Viribus unitis

Egyesült erővel lehet nagy eredményt elérni. Ez nem új igazság, évszázadok óta ez képezi tengelyét mindannak, ami az emberiség, nemzetek, vagy bármely közületnek sikert, eredményt, hatalmat jelentett.

Az egyesült erő, a szétforgácsolt erők összefogása jelenti ezt a dinamikus hatalmat, amely önmagát is felülmulva lehetetlennek látszó feladatok megoldására is képes, szoros összefüggésben lévén az erők összpontosításában rejlő lélektani mozzanattal, amely egyrészt a támadóan fellépő fél aktivitását még jobban növeli, a szenvedő fél ellenállásának pedig még jelentékenyebben passzivitását okozza.

Ezért tárt elének az élet számtalan olyan példát, amelyben a kis Dávid legyőzi a hatalmas Góliátot, ezért vannak tele a világtörténelem lapjai olyan csatákkal, ahol a fegyelmezett, hadierényektől áthatott, a vezér szavának vakon engedelmeskedő kis sereg győzelmet aratott az elégedetlenkedő, viszálykodástól és fegyelmezetlenségtől szétforgácsolt hatalmas hadseregen.

Az erőknek összefogása nem egyszer csodákat művelt. Nemzeteket tett nagyvá és hatalmassá, az erők megszólása és széthullása pedig népeket taszított az örvénybe.

Az összefogásban az erő! Az erőben a hatalom! A hatalom pedig uralom az Élet felett!

Kinek van nagyobb szükségére az Életre, mint nekünk, magyaroknak? Melyik nemzet áll immár 15 éve a pusztulásnak, a sirjának szélén, mint mi?! — Hány nemzetet fenyegetnek megsemmisüléssel a szörnyű világégés után a békekötés borzalmi? — És ezek közül hányan eszméltek fel egy fényes nemzeti öntudatra és áttörhetetlen phalanxba állva vették fel a küzdelmet az őket eltiporni készülő ezernyi ellenséggel?

Kérdések, amelyekre nem nehéz a felelet. Ez a felelet azonban szomorú és módfelett lesújtó. Minden igaz magyarnak lesújtó, — másoknak öröm és diadaléret. Sorsunk felett azonban mi akarunk rendelkezni! És a faját, hazáját vezető keserűségéből fakadó tett-erő némitsa el a vesztünkön örülők kacaját!

Az erők összefogása! Ez jelenti a magyarságnak a kivezető utját a süllyedésből.

Hol van azonban az összefogás?! Nemzeti egységre van szükségünk, ehelyett azonban viszály, ellentétek, sőt nem egyszer széthúzás tornyosulnak a magyarság szomorú egére.

A pártoskodás nemzeti szerencsétlenségük, amely nem egyszer majdnem katasztrófáját jelentette nemzeti életünknek. Ez a pártoskodás, különböző nézeteket, elveket valló egyesülésekbe való tömörülés végigkíséri az egész magyarság életét.

Kezdődik az ifjunál, akit midőn kilép a gimnázium kapuján, megrohanják plakátaikkal, belépési nyilatkozataikkal, propagandájukkal a különböző színeket és jelvényeket viselő bajtársi egyesületek, mindegyik azt hirdelve, hogy „ha igazi magyar vagy, köztünk a helyed!” Az ifjú pedig szédülten áll a körülötte röpködő jelszavak, színek és jelvények áradata közepette s lelkében felrejlík egy gondolat: „Ha mindegyik egyesület a magyar hazáért dolgozik, s mindegyik ezt vallja magáról, hogy az ő tagjai közt vannak az igazi magyarok, akkor miért nem állanak valamennyien egy zászló, a magyar trikólór alá, hiszen mindegyikük magyar, s Magyarország feltámadásáért harcol; vagy ha egy felsőbb hatalom különböző táborokba sorozza őket, miért nem haladnak egymással kéz a kézben, s egymás iránti legőszintébb barátság és szeretet kifejezésékepen az ifjura bízzák, hogy melyik egyesületbe lép, s nem mérgezik el a diákegységet a tagtoborzó propagandával.”

Az ifjú végre belépett az egyik egyesületbe; s

most megdöbbenve tapasztalja az egyesületen belül az egyes törzsek, corporatiók versengését egymással.

Hát hol van itt az egység, az együttműködés?! Az egyesületek között a vezérek hiúsága akadályozza meg a különböző táborokba tömörült ifjúság bajtársi együttműködését, — tisztelet a kivételnek, mert vannak azok között is, akik átérzve az egységben rejlő hatalmas erőt, a legmesszebb határokig elmenve szolgálják önzetlenül a magyarság érdekeit — az egyes táborokon belül pedig a törzsek, corporatiók önértetre, tradíciókra stb.-re való hivatkozással bénítják meg az egyesületek eredményes működését.

Ha a corporatiók saját önző érdekeiket nem vetik alá az egyesület érdekeinek, korlátozzák az autonómiáját, vagy végső esetben — amely azonban remélhetőleg elkerülhető — oszlassák fel a corporatiókat! Az érvágás elveszteséggel jár, de ezzel mégis megmentik a helyet!

A corporatiós autonómiák megszorításával, mely teljes megszüntetésével az egyesület élete lesz megmentve.

Azokat az egyesületi vezéreket pedig, akik nem tudnak felülemelkedni kicsinyes hétköznapi hiúságukon, feláldozzák a magyar ifjúság, a nemzet érdekeit, váltásák le tisztségükről. Mert ne felejsék el a vezérek, hogy nem érettük van és harcol az ifjúság, hanem ők harcolnak az ifjúságért, az egész magyar ifjúságért, nem csupán a törzsébe tartozókért, s ezen küzdelmében nemzete nagy- és szent, nem pedig egyesülete — talán önző — érdekei vezessék.

Akik így fogják fel tisztségük hivatását, azok méltók, hogy az ifjúság, majd a nemzet vezetői legyenek.

A felekezeti kérdés továbbá az, amely megbontja a magyarság egységét. Sőt joggal mondhatjuk, hogy főleg ez bontja meg. Már az egyetemi ifjúság érzi a magyar és magyar közötti küzdelmet Egyháza érdekeiért, később pedig, diplomája megszerzése után belekerül annak kavargó közepébe. És amíg itt benn az országban ma a holnapért küzdünk, kint körülöttünk felvonulnak az ezredek, tüzéruitegek, tankontegra és repülőgépek tömegei, hogy holnapután véget vessenek a nagy vitának.

„Mint oldott kéve széthull nemzetünk.” Széthull, mert nincsen erő, amely összetartsa. Már a mult században megénekelte ezt a költőnk, de ajkára ez a szomorú dal egy évezred történetének tanulságából fakadt. Vajjon meddig bontogatjuk még a kévét összefűző zsinnet? Nem lehetséges-e, hogy egy évezred lazasága immár a végső széteséshez vezet?

Viribus unitis! Egyesült erővel ragadjuk meg a kévét, addig, amíg lehet, amíg még nem késő. Tűnjenek el az egyéni és egyesületi érdekek, s minden magyar előtt egy szent és elrendő cél lebegjen: nemzete Élete, Hazája föltámadása! (B.E.)

Próbálja ki a

Turul étkezdet

Ebéd és vacsora mindennap tésztával
18 és 20 P. Egy ebéd 50 fillér.

Bíró: Gyónás és egészség — 20 P

Bús: Lelkitükör — 30 P

Bíró: A magyar nemzeti ipar
és kereskedelem — 20 P

Bíró: A kereskedelem és üzletvilág
reformja — 20 P

kapható a

KORDÁBAN

(Gróf Apponyi Albert-utca 20. sz.)